

sâmbătă, 28 martie

DIMINEAȚA DE DUPĂ

Am sărit din somn: o sirenă de poliție!

Poliția e în fața casei mele. Pregătindu-se să mă aresteze pentru participarea la petreceri, fără să am vârsta legală ca să consum alcool, pentru flirtat excesiv și pentru suprapopulare de jacuzzi.

Dar, ia stai.

Creier pus în funcțiune: nu, nu sunt curcanii. E doar telefonul meu — sunetul de apel pentru tata.

Ceea ce e chiar și mai rău.

Scotocesc în jurul saltelei japoneze. Nici urmă de telefon. În locul lui, dau peste un picior. Un picior al unui tip. Un picior al unui tip aruncat peste glezna mea. Un picior al unui tip care nu-i aparține iubitului meu.

O, Doamne. O, Doamne. Ce-am făcut?

UIIIooooUIIIooooUIIIoooo!

Sus. Sunetul sirenei vine de sus, de la parterul casei lui Vi.

Poate, dacă închid ochii, doar pentru o secundă mică-mică... Nu! Telefon care sună. În pat cu cineva, dar nu cu iubitul meu. Reușesc să mă extrag de pe saltea fără să-l deranjez și... hm, unde

mi-or fi pantalonii? Ce caut eu în pat cu un tip care nu e iubitul meu, și fără pantaloni pe mine?

Bine măcar că am chiloți. Și o bluză cu mânecă lungă. Caut cu privirea în jur ceva pantaloni de trening. Unicul obiect vestimentar aflat în raza de apucare e rochia roșie a lui Vi, pe care am purtat-o azi-noapte la petrecere.

Rochia aia înseamnă bebele.

Urc scara în fugă, desculță. Ajungând sus, cât pe ce să leșin.

Arată ca după război. Pahare goale din plastic împrăștiate pe toată podeaua. Fulgi de tortilla pe jumătate mâncați înfipti în covorul mișos ca piunezele pe avizier. O pată mare — punci? bere? ceva pe care ar fi de preferat să-l las neidentificat? — se întinde pe jumătatea de jos a draperiei bleu-pal. Un sutien alb din dantelă atârnă de cactusul înalt de un metru și ceva.

Kris e trântit cu fața în jos pe canapea, în șort de surfer. În chip de pătură s-a folosit de fața de masă din pânză purpurie. Zachary doarme pe unul dintre scaunele din sufragerie, purtând o tiară din folie de aluminiu pe capul care-i atârnă pe spate. Ușa de la patio a rămas deschisă... și o băltoacă de ploaie a inundat covorul.

UIIIooooUIIIooooUIIIoooo! Telefonul se aude mai tare. Mai aproape. Dar de unde? Bufetul din bucătărie? Bufetul din bucătărie! Cuibărit între o farfurioară plină cu mucuri de țigări și o sticlă goală de Schnapps! Plonjez către el.

— Alo?

— La mulți ani, prințesă, îmi zice tata. Te-am trezit?

— Să mă trezești? m-am mirat, cu inima bătându-mi violent.

Normal că nu. E deja...

Descopăr ceasul de pe afișajul cuptorului cu microunde, de cealaltă parte a încăperii.

— ... nouă trei'jdouă.

— E bine, pentru că eu și Penny aproape că am ajuns.

— Aproape că ați ajuns în New York? întreb eu.

— Aproape în Westport. Aproape la tine!

Groaza mă cuprinde în gheare.

— Asta ce mai înseamnă?

Tata izbucnește în râs.

— Ne-am hotărât să-ți facem o surpriză de ziua ta. De fapt, a fost ideea lui Penny.

— Stai. Pe bune?

— Normal că pe bune! Surpriză!

Capul mi se învârtește de zor, și simt că-mi vine să vomit, și asta nu doar din cauza acelor multe, multe, categoric prea multe pahare de puncti alcoolizate pe care le consumasem azi-noapte. Imposibil ca tata să vadă cum arată locul ăsta. Nu, nu, nu.

Of, Doamne. Violasem 110% din regulile tatii. Iar dovezile sunt peste tot în jurul meu, bătându-și joc de mine.

Așa ceva nu se întâmplă cu adevărat. Nu poate să fie adevărat. Ar însemna să pierd totul. Asta dacă, după ce-a fost azi-noapte, mi-o mai fi rămas ceva de pierdut. Fac un pas, și o fărâmă de tortilla îmi agresează talpa goală. Auuu.

În pana mea de chestie.

— E grozav, tată, mă forțez să zic. Și... sunteți în LaGuardia?

Le-ar lua pe puțin o oră ca să ajungă aici cu mașina de la aeroport. Aș putea eu să fac astfel încât casa asta să arate prezentabilă într-o oră? Mai întâi, să-mi gălesc o pereche de pantaloni. Pe urmă, să arunc sticlele și paharele și mucurile de țigări și să aspir fărâmele de tortilla și poate și sutienul, poate chiar și pe Kris și Zachary...

— Nț, tocmai am trecut prin Greenwich. Ar trebui să ajungem în douăzeci de minute.

Douăzeci de minute?

Se aude un geamăt dinspre canapea. Kris se întoarce cu fața-n sus și zice:

— Frigu' p..ii aici.

— April, nu cumva e un băiat pe-acolo? se interesează tata.

Fac un gest, tăind aerul cu mâna, ca să-i dau lui Kris de înțeleș să tacă naibii.

— Ce? Nu! Sigur că nu! Mama lui Vi ascultă la radio.

— Noi tocmai am trecut de Rock Ridge Golf Club. Se pare că mergem mai repede decât am crezut. O să fim acolo într-un sfert de oră. Abia aștept să te văd, prințeso.

— Și eu pe voi, îi răspund, înecându-mă și închizând telefonul. Închid și ochii. Apoi, îi deschid.

Doi băieți pe jumătate goi în salonul mare. Unul cu tiară.

Alți băieți pe jumătate goi prin dormitoare.

O sută de sticle de macheală golite.

Și mama lui Vi, nicăieri de găsit.

Mă pot considera o prințesă moartă.

numărul unu: *ne-am mințit părinții*

ACUM TREI LUNI

— Cum ți s-ar părea să-ți termini liceul în Cleveland? m-a întrebat tata, ca din senin, pe timpul vacanței de Crăciun a anului al treilea.

Foarte bine. Poate că nu era total la mama naibii.

ACUM TREI LUNI, UN MINUT ȘI TREIZECI DE SECUNDE

— April, poți să stai jos puțin? Avem de discutat o problemă importantă.

Asta ar fi trebuit să-mi dea un indiciu cum că mi se pregătea ceva deranjant. Dar, pe vremea aia, aveam un multitasking prea încărcat, ca să mai și pot descifra semnalele. Era joi seara, nouă cinci și cincisprezece, iar Marissa tocmai mă lăsase acasă, la timp pentru ridicola mea oră limită (până și în timpul vacanței de Crăciun) de zece. Eram în fața frigiderului, având o dilemă de-a alege între struguri sau un măr, ca gustare pentru seară, și cugetam dacă mâine seară ar fi, în sfârșit, momentul potrivit ca să fac sex cu Noah.

Înclinam spre măr. Chiar dacă, în realitate, ceea ce mi-aș fi dorit ar fi fost o prăjitură cu ciocolată caramel. Numai că, din moment ce Penny nu cuprinsese în dieta ei și carbohidrați, cu atât mai puțin carbohidrați proveniți din ciocolată, probabilitatea de a găsi prăjituri cu ciocolată caramel în frigiderul nostru era cam la fel de mare cu cea a descoperirii unui unicorn în curtea din spate.

Cât despre treaba cealaltă... cea care mă făcea să vreau să sar în pat și să mă ascund sub pături... Era timpul. Îl iubeam pe Noah. El mă iubea pe mine. Așteptaserăm destul. Avuseserăm în plan s-o facem în timpul vacanței, numai că fratele meu fusese aici până azi-dimineață. Diseară, Noah avea o petrecere la care trebuia să meargă împreună cu părinții, iar sâmbătă pleca în Palm Beach.

Măine era singura ocazie. Plus că tata și Penny aveau o cină festivă în Hartford, la o oră distanță, ceea ce însemna că aveam casa liberă, cam de la șase, până spre miezul nopții. Sexul n-ar putea să dureze șase ore. Sau da?

Cred că ar dura o jumătate de oră, maximum. Sau o oră. Sau trei minute.

Eram pregătită. Ce, nu? Îi spuseseam lui Noah că sunt pregătită. Mă convinsesem pe mine însămi că sunt pregătită. Pregătită să fac sex cu Noah, iubitul meu de doi ani încoace. Noah, care face grogițe când zâmbește, Noah, care miroase a zăpadă.

Am luat mărul, l-am spălat, după care am mușcat zdravăn din el.

Dar nu cumva era aiurea s-o facem în seara de dinainte să plece el pentru o săptămână în Palm Beach? Dacă mă apuca nebunia a doua zi, și el era tocmai în capătul țării?

— Îți picură pe jos, m-a atenționat mama mea vitregă, plimbându-și în viteză privirea de la fructul infractor la gresia albă a pardoselii și retur. Te rog frumos, n-ai putea să iei o farfurie și să te așezi la masă?

Penny era obsedată de curățenie. Așa cum umblă majoritatea oamenilor cu telefoane mobile, așa umblă Penny peste tot cu șervețele antiseptice după ea.

Mi-am luat o farfurie și un loc la masă, vizavi de ei.

— Și, care-i treaba?

— Și un suport pentru farfurie, a plusat ea.

Apoi a venit și contribuția tatii:

— Cum ți s-ar părea să-ți termini liceul în Cleveland?

Întrebarea nu mi se părea că sună într-o limbă cunoscută. Nu avea nici pic de sens pentru mine. Eu nu mă duc în Cleveland. N-am fost niciodată în Cleveland. De ce m-aș duce la școală acolo?

— Hi?

Tata și Penny și-au aruncat pe furis câteva priviri rapide, după care s-au concentrat din nou asupra mea.

— Încep un nou serviciu, mi-a zis el.

Temperatura din bucătărie s-a făcut brusc de patruzeci de grade.

— Dar tu ai deja un serviciu, am început să-i explic cu încetul. Lucra la o companie de asigurări, chiar aici, în Westport, statul Connecticut.

— Acolo e un post mai bun, a zis. Un post foarte profitabil. Foarte.

— Dar... de ce ai nevoie de două servicii? am insistat. Privind retrospectiv, recunosc că *mă arătasem* cam grea de cap. Numai că ei mă supuneau unui masiv bombardament informațional. Cleveland! Serviciu nou! Suport pentru farfurie!

— *N-am* nevoie de două servicii, mi-a explicat el, lent. Tocmai de-asta plec de la Torsto și accept postul de la KLJ, în Cleveland.

Creierul meu refuza să prelucreze informația.

— Tu te muți în Cleveland?

— *Noi* ne mutăm în Cleveland, m-a corectat el, făcând un semn larg cu mâna dreaptă prin care ne cuprindea pe toți trei. Tata, Penny... Și eu.

M-am înecat cu o bucată de măr.

Ce? Eu? În Cleveland? Nu. Nu, nu, nu. Nici vorbă. M-am prins cu nădejde de brațele scaunului. Nu mă mișc de-aici. N-au cum să mă facă ei să dau drumul scaunului ăsta.

— Ne mutăm toți în Cleveland, a trâmbițat Penny. Pe 3 ianuarie. Zece zile. Ei voiau ca eu să mă mut în zece zile? Ia stai. Totuși.

— Tu m-ai întrebat DACĂ vreau să-mi termin liceul în Cleveland. Răspunsul meu e nu. Nu vreau.

S-au privit din nou unul pe celălalt.

— April, mi-a zis Penny. Ai mei au cercetat deja zona, și sunt câteva școli formidabile pentru tine...

În timp ce trăncănea, panica m-a apucat de gât și m-a strâns cu putere. Nu am de gând să mă duc în Cleveland. Nu-mi părăsesc viața. N-o părăsesc pe Marissa. Sau pe Vi. Nu-l părăsesc pe Noah. Nu las eu bârfele din Westport, tocmai în mijlocul penultimului an de liceu. Nici vorbă. Nici gând.

— Nu, mersi, am reușit să articulez, cu o voce chițăită și bizară.

Penny a scos un chicotit nervos, după care a adăugat:

— Am găsit o casă foarte drăguță în...

Am mai luat o mușcătură din măr și m-am străduit să nu-i aud.

Lalalala.

Dacă n-am plecat eu din Westport, ca să mă mut la *Paris*, cu mama și cu Matt, nu era să mă mut în *Cleveland*, cu ei. Și de ce Cleveland? Părinții lui Penny erau acolo, așa că trebuia să fim și noi acolo? Ce, totul depinde de ea? Simțeam cum mi se învârtește capul.

— ... minunat, pentru că e chiar la timp ca să începi noul semestru...

— Eu. Nu. Mă. Mut.

Rostisem cuvintele cu toată forța pe care mai reușisem să mi-o adun.

M-au fixat din nou cu privirile, evident neștiind cum să reacționeze. Penny și-a făcut de lucru cu marginea suportului meu pentru farfurie.

Nu se poate să plec. Nu se poate, *nu se poate*. Am încercat să clilesc, ca să-mi alung petele negre care începuseră brusc să-mi danseze prin fața ochilor. Trebuia să existe o scăpare. O evadare.

— Eu rămân aici, am zis repede. Pot să rămân aici, nu?

Da. Asta era. Aveam să rămân. Ta da! Problemă rezolvată.

— Categorical nu se poate să rămâi aici de una singură, a declarat Penny.

Aer. Am nevoie de aer.

Tata s-a aplecat în față, rezemându-și coatele de masă și bărbia în palmă.

— O să închiriem casa până când își mai revine piața, și atunci vrem s-o vindem.

— N-o închiria! Sau închiriază-mi-o mie! Eu stau aici!

Nu c-aș fi avut bani. Dar era singurul lucru care-mi trecea prin minte.

— Tu nu stai aici fără noi, mi-a zis mama mea vitregă. E absurd. Și periculos.

Ia stai puțin. Mi-am oprit respirația, și furia a dat deoparte panică. Mi-am mijit ochii spre trădătorul de taică-meu.

— Pentru asta ați fost voi doi luna trecută în Cleveland?

A încuviințat, un pic rușinat.

— Eu crezusem că v-ați dus în vizită la părinții lui Penny. De ce nu mi-ai zis că ai fost la un interviu?

Eu habar n-avusesem, mă bucurasem de un weekend cu familia Marisei. Lalala, ignoranta de mine.

Încă un schimb de priviri cu Penny.

— N-am vrut să-ți faci tu griji.

Mda, chiar, de ce-aș fi avut eu nevoie de timp ca să mă obișnuiesc cu ideea? Mult mai bine să mi-o trântescă în față ca pe un mușunache care-ți sare din cutie drept în nas, cu un cuțit în mână.

— Dar acum e totul pregătit?

— Da, mi-a răspuns el. Mi-am depus ieri preavizul.

Așadar Penny, părinții lui Penny și compania la care lucra tata au știut înaintea mea. Halal mod de a-ți face fiica să se simtă importantă! Nu cumva știa și Matt? Dar mama știa?

— E un oraș frumos, April, mi-a zis Penny, frecându-și mâinile între ele de parcă și le-ar fi spălat. Mi-a plăcut mult să stau acolo. Și e foarte interesant din punct de vedere cultural. Știi că Rock and Roll Hall of Fame* e acolo?

Panica s-a instalat din nou.

— Eu nu pot să mă mut, am zis, luptându-mă să respir. Chiar nu pot.

— E vorba despre Noah? s-a interesat ea.

— Nu, nu e vorba despre Noah!

Normal că era vorba despre Noah. Despre Noah, cel care-mi umpluse camera cu cincizeci de baloane cu heliu, când împlinise șaisprezece ani. Despre Noah, cel care mă ajutase să-mi car toate valizele și cutiile prost lipite cu scotch, când mă mutasem de la mama acasă la tata. Despre Noah, care avea cele mai fine mâini din câte ținusem vreodată într-ale mele. Despre Noah, care spunea că sunt frumușica lui.

Dar nu era vorba *numai* despre Noah. Era vorba și despre Marissa, și despre Vi, și despre întreaga mea viață. Nu puteam să las totul — pe toată lumea — baltă. Nu puteam s-o iau de la capăt, numai cu ei doi. Față de tata eram eu apropiată, dar acum el o avea

* Muzeu cu sediul în orașul american Cleveland, chiar pe malul lacului Erie, dedicat personalităților (artiști, producători, ingineri de sunet și alții) care au influențat istoria muzicii rock mondiale.

pe Penny, iar între Penny și mine... nu prea era cine știe ce relație. Ea încerca să intre în legătură cu mine, eu încercam să intru în legătură cu ea, tata încerca să creeze o legătură între noi, dar era ca și cum am fi avut două aparate de emisie-recepție reglate pe frecvențe total diferite. Mutarea în Ohio cu ei ar fi însemnat singurătate. Prea mare singurătate.

— O să cunoști o mulțime de băieți noi, a încercat Penny.

— Nu e vorba despre Noah, am repetat, ceva mai tare, vrând să-mi acopăr bubuiturile inimii.

Ce era de făcut? Era imposibil să mă mut în Cleveland peste zece zile. Aveam nevoie de un plan. Și repede. Ei erau la patru secunde distanță de a mă face pachet și a mă arunca tocmai în celălalt capăt al țării.

— Am prieteni aici, am zis. Am...

Ce mai aveam?

— Fotbal. Școală.

Mă agățam ca înecatul de-un pai, dar trebuia să-i fac să înțeleagă. Abia de curând începusem să mă simt din nou așezată. Pur și simplu, nu era posibil să mă mut. Respiră. Respiră. Respiră.

— O să-ți faci alți prieteni. Și campionatul de fotbal s-a terminat, mi-a zis Penny, întinzându-și mâna ca să mă mângâie și, după toate aparențele, răsghândindu-se pe parcurs. Poți să joci într-o nouă echipă la anul, în Cleveland. Și poți să mai ții legătura cu toată lumea de pe-aici.

Eu nu voiam să *țin legătura*. Știam prea bine ce-nseamnă să *ții legătura* și detestam asta. Iar acum trebuia s-o fac cu Noah și cu toți prietenii mei! Dar oare Cleveland și Connecticut sunt, măcar, pe același fus orar? Și unde o fi Cleveland, mai precis?

Petele negre mi-au revenit pe la colțurile ochilor. Dacă m-aș muta în Cleveland, m-aș trezi în fiecare dimineață dorindu-mi să fi fost încă în Westport. M-aș trezi în fiecare dimineață în marea

gaură neagră. Nu *puteam să permit* una ca asta. Trebuia să mai existe o cale. Cineva cu care să stau. Marissa? Mi-am îndreptat spina pe scaun. Da! Poate. Nu. Teoretic, familia ei s-ar fi bucurat să mă primească, dar ei chiar nu aveau spațiu. Marissa deja împărțea camera cu sora ei. Și doar nu puteam să dorm în patul pliant pentru tot restul anului.

Noah? Ha! Clar că-l iubeam, și mă înțelegeam cu părinții și cu frații lui, dar nu mă simțeam pregătită să împart baia cu niciunul dintre ei.

Așa că rămânea... Vi.

Ia stai! Asta era.

— Pot să stau cu Vi!

Da, da, da!

— Tu vrei să stai cu prietena ta Violet? m-a întrebat tata.

— Da! am exclamat, și coastele mi s-au umflat de câtă speranță creștea în mine. Pot să mă mut la Vi.

— Nu se poate să stai cu o *prietenă*, s-a împotrivit Penny, accentuând cuvântul „prietena” ca și cum ar fi vorbit despre un cuib de șerpi anaconda.

— Nu doar cu o prietenă, m-am grăbit să explic. Cu o prietenă și cu mama ei.

Era posibil. Chiar era posibil. Vi are o casă șmecheră pe insula Saugatuck, chiar în strâmtoarea Long Island. Pe ferestrele din livingul ei nu puteai să vezi altceva decât apă.

— Nu mi se pare potrivit ca tu să te muți acasă la altă familie, mi-a zis tata. Și mă îndoiesc că mama lui Vi ar fi de acord cu așa ceva.

Ei bine, nici mie nu mi se părea potrivit — și nici corect — ca ei să mă smulgă din școala mea, în mijlocul penultimului an de liceu.

— Mama lui Vi o să fie total bucuroasă de asta. Anul trecut, s-au oferit să participe la un schimb, să primească în gazdă o elevă, dar n-a mers. Suzanne e chiar foarte relaxată.

Sprâncenele tatii au pornit-o în sus.

— Nu exagerat de relaxată, m-am grăbit să precizez. Plus că demisolul e deja aranjat în chip de dormitor. Are și baie proprie, și tot ce trebuie. Măcar pot să întreb, nu? Și după care să mai discutăm? Putem, măcar, să luăm asta în calcul?

Penny a strâmbat din nas.

— Tu vrei să te muți într-un demisol? În demisoluri e frig și trage curentul.

— Nu mă deranjează, am zis. Un demisol în Westport era, pentru mine, mai bun decât oricare cameră din Cleveland.

— Nu știi ce să zic, a replicat Penny, clătinând din cap.

Dar nici nu depinde de tine, aș fi vrut să-i ripostez; totuși, m-am abținut. Am îndreptat o privire stăruitoare spre tata, și am făcut tot posibilul să par rațională și matură. Am continuat, pronunțând lent cuvintele:

— N-are niciun sens ca eu să mă mut acum tocmai în Cleveland. Mai am șase luni și termin anul. Lasă-mă să-l termin aici. La Hillsdale. Îmi place mult la Hillsdale. Și o să stau foarte bine la Vi. Ea ar fi fericită să mă primească.

O cută s-a format pe fruntea tatii.

— Te rog? am insistat eu.

— Dar ce-o să faci la anul? Vi nu e în ultimul an? s-a interesat tata.

— Hai să ne ocupăm de anul ăsta, mai întâi. Dacă o trebui să mă mut din anul următor, o să mă mut din anul următor.

În realitate, nici prin gând nu-mi trecea să mă mut, nici din anul următor. Dar cine știe care va fi situația până atunci? A fost odată, ca niciodată, când stăteam cu mama, cu tata și cu fratele meu, pe Oakbrook Road, la numărul 32, dar și asta se schimbuse.

— Cine știe? Poate că n-o să vă placă în Cleveland și-o să vă-ntoarceți aici. Sau poate că Vi o să fie aici și la anul!

Mda, vezi să nu... Vi avea planuri mari, care implicau facultăți aflate departe, foarte departe de Westport.

— N-am putea să încercăm cu Vi, pentru semestrul ăsta? Vă rog?

La acest „vă rog” de final aveam lacrimi în ochi și o buză tremurătoare.

Nimeni n-a scos o vorbă.

Nici nu știam precis la ce-aș fi putut să mă aștept. Mă cam îndoiam că ei chiar m-ar putea lăsa să mă mut acasă la o prietenă. *Eu*, una, nu m-aș fi lăsat să mă mut acasă la o prietenă. Când am văzut că tăcerea se prelungește mai mult decât mă așteptasem, m-am gândit că pot să-mi iau adio de la speranțele mele.

— Cred că am putea să stăm de vorbă cu mama lui Violet, a zis tata, în cele din urmă.

Am sărit de pe scaun și mi-am aruncat brațele pe după gâtul lui.

O COMPLICAȚIE MĂRUNTĂ

I-am lăsat două mesaje pe telefon lui Vi, joi seară, dar ea nu m-a sunat. Probabil, o fi fost ocupată cu cine știe ce petrecere. Noi suntem evrei, așa că, pentru mine, nu era decât Ziua În Care Tata Mi-a Spus Că Se Mută, însă pentru majoritatea lumii, era Crăciunul. Nu-i spuseseam și amănuntele, ci doar că am nevoie să vorbesc cu ea.

M-a sunat a doua zi, la unsprezece.

— Ești bine? m-a întrebat. Tocmai am sunat să-mi ascult mesajele. Mama mi-a luat aseară telefonul cu împrumut, și nu-și aduce aminte pe unde l-o fi lăsat.

Am pus-o la curent, după care mi-am ținut respirația. Dacă, după toate astea, Vi n-ar vrea să mă primească?

— Normal că poți să stai la mine! Normal că mama n-o să aibă nimic împotriva! Categorie nu te pot lăsa să te muți în Cleveland! Ce naiba, nu!

Pfșșșș... am răsuflat ușurată.

— O să fim colocatare! a țipat ea, ascuțit.

Eu aș fi spus „colege de cameră”, însă Vi era genul de fată „colocatară”. „Colocatară” suna sofisticat. „Colegă de cameră” era pentru copii. Vi mai era și genul de fată care detesta să i se spună „fată”. Ea era femeie, mulțumesc foarte mult. Bea martini, își purta părul prins într-un moț scurt și negru, muncea în fiecare dimineață, redacta ziarul școlii, și citea zilnic *New York Times*. Termenul de „fată” nu se lipea de ea. Vi e super.

Eu și cu Vi am fost la aceeași grădiniță. Pe atunci, eram amestecați, copiii de trei și de patru ani la un loc. Eu și cu Vi ne-am împrietenit. Mamele noastre s-au împrietenit. Până la urmă, mama și Suzanne n-au mai ținut legătura, dar eu și Vi am rămas prietene de-a lungul anilor, chiar dacă nu eram în aceeași clasă, chiar dacă nu umblam prin aceleași grupuri. Alteori, ne suprapuneam... ca în seara cu Incidentul. Dar de obicei rămâneam în propriile noastre cercuri sociale. Și totuși, rămăseserăm prietene.

— O să fie trăsnet, a continuat ea.

Da, o să fie trăsnet. Traiul cu Vi și Suzanne nu va semăna cu traiul cu tata și Penny.

Haideți să stăm o secundă ca să facem comparația, bine?

Toate paturile din casa noastră trebuiau neapărat să aibă tăblii, ca paturile de spital. Mi s-a cerut să folosesc o pernă, te rog frumos, dacă am de gând să mă reazem de tăblia tapițată. Vi și mama ei, pe de altă parte, aveau amândouă saltele cu apă. Patul cu apă al lui Suzanne nu-l văzusem făcut niciodată. Casa lui Vi mirosea a parfum de scortșoară. A mea mirosea a șervețele pentru șters mâinile, cu o tentă de dezinfectant Lysol. Din cauza Incidentului,

ora mea limită de ajuns acasă era zece seara. Suzanne nu credea în astfel de ore limită. Și, în orice caz, i-ar fi fost greu să le impună, din moment ce spectacolele ei țineau de obicei până la unsprezece, și ea însăși nu reușea niciodată să ajungă acasă înainte de unu, cel mai devreme.

Și încă o comparație Suzanne/tata: Suzanne e spontană. Organizează cine spontane, cu ce s-o găsi de mâncare, și nopți-maraton de filme. Tata și Penny își programează până și partidele de sex. În fiecare marți și sâmbătă la unsprezece. Eu încerc să dorm. Nu că ar fi trecute în calendar, însă îl tot aud pe Barry Manilow cântând într-o continuă reluare. Puteți să vă imaginați... să-ți programezi când faci sex? E posibil să existe ceva mai puțin romantic decât asta?

OK, e adevărat că și eu cu Noah încercaserăm să ne programăm să facem sex — diseară?! — dar asta din cu totul alte motive. Nu aveam cum să găsim, în mod spontan, un loc numai pentru noi doi.

— E chiar perfect, a continuat Vi. Habar n-ai cât e de perfect. Mamei tocmai i s-a oferit rolul principal într-un spectacol itinerant cu *Mary Poppins*.

Am izbucnit în râs.

— Mama ta joacă în *Mary Poppins*?

— Da. Observ ironia*.

— Pentru cât timp?

— E un contract pe șase luni. Spectacolul debutează în Chicago, unde se ține timp de șase săptămâni, după care se tot plimbă prin țară. O să fie liniștită știind că am cu cine să stau.

Mama mă-sii.

* Aluzie la faptul că personajul Mary Poppins e o dădăcă dotată cu puteri magice, pe care le folosește ca să le ofere copiilor o excelentă educație, în timp ce mama lui Vi nu se ocupă aproape deloc de fiica ei.

— Noi două... la tine acasă?

Noi două. În casa ei de pe plajă. Fără părinți.

— Da, ce naiba! Nu-i așa că-i perfect?

— Și mama ta n-are nimic împotriva să te lase singură?

— Dragă! Să-ți găsești de lucru e greu în zilele noastre, iar mama nici nu întinerește, nici nu slăbește. Dacă i s-a oferit Mary Poppins În Turneu, atunci joacă Mary Poppins În Turneu!

Suzanne fusese vedetă de nivel mediu pe Broadway. Apoi, o dăduse gata un britanic drăguț. După care britanicul drăguț îi dăduse papucii în favoarea unei australience drăguțe. Suzanne se mutase înapoi, acasă, în Westport, astfel încât să poată beneficia de ajutorul mamei sale pentru îngrijirea micuței Violet, în timp ce Suzanne lucra pe post chelneriță și făcea teatru de amatori. Când a intrat Vi la liceu, a reînceput și Suzanne să joace în oraș. Rolurile n-au fost tocmai grozave. Un rol principal însemna o șansă imensă. Și, da, ea tot lua în greutate de-a lungul anilor. Așa că eu trebuia să fiu fericită pentru Suzanne — și chiar eram — numai că, dacă ea avea să fie Mary Poppins în Chicago... atunci eu aveam să fiu *Mizerabila*, în Ohio!

M-am trântit pe spate, pe pat.

— Vi, să știi că tata n-o să mă lase să stau la tine, dacă nu e și mama ta acasă.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea.

— De ce nu?

— Tata e foarte habotnic în privința supravegherii.

— Dar ne-am distra nemaipomenit.

— Da, nemaipomenit, am repetat, melancolică. Of, Doamne... O să fiu nevoită să mă mut în Ohio, am zis, simțind cum îmi revin petele negre. Mi-am acoperit ochii cu palmele. De ce trebuie ca taică-meu să-mi distrugă viața? am întrebat cu voce tare. Ce părinte e ăla căruia i se năzare, așa din senin, să se mute în alt oraș?

— Mama mea.

Corect.

— De ce nu putem să avem și noi părinți normali?

Încă o tăcere.

— Poate că mama ar reuși să-l convingă pe tatăl tău că e bine să ne lase să încercăm.

— Vi, *niciodată* tata n-o să mă lase să stau numai cu tine. Nu mă lasă să trăiesc fără o persoană adultă și responsabilă la fața locului. Nici măcar nu cred că ne-ar permite legea.

— Pe mama n-aș prea putea s-o numesc o persoană adultă și responsabilă. Aseară a venit acasă cu cel puțin treizeci de actori, toți beți morți, cântând melodii din spectacol.

— Dacă-i spui tatii *asta*, nu mă ajuți cu nimic. M-am ars. *Ne-am ars*.

— Nu, stai un pic, Explică-i doar că nu e mare chestie. Îl sună mama când se trezește.

— Dar e unsprezece.

— S-a culcat târziu, mi-a replicat ea, scoțând un oftat prelung, meditativ. Poate că n-ar fi tocmai cea mai bună mișcare pentru noi să-i punem în legătură la telefon pe mama și pe tatăl tău. Mama are tendința să dea prea mult din casă. Așa că, uite ce-o să facem: lasă-mă să vorbesc *eu* cu el.

— Tu n-o să-l poți convinge, Vi, i-am zis. O știam că e pricepută, dar nici chiar așa. Anul trecut, a câștigat concursul pe școală la vorbit în public. Subiectul ei a fost despre cum să câștigi un concurs de vorbit în public. S-a dovedit foarte convingătoare.

— Dar dacă ar crede că eu sunt mama?

— Pooof-tim?

Degetele picioarelor mi s-au făcut covrig în șosete.

— El sună pe numărul de fix. Crede că eu sunt ea. Eu îi spun că sunt *încântată* ca tu să stai la noi acasă, și pur și simplu uit să amintesc despre amănuntul cu turneul prin țară.

Ha.

— Adică, să nu-i spunem, și gata?

— Exact. Ce nu știe...

— O, mamă, Doamne, e o nebunie! Nu pot să fac una ca asta! am exclamat. Răsuflarea mi-a devenit precipitată. Eu nu eram genul care să facă așa ceva.

— Atunci, mută-te în Cleveland.

Nu, nu puteam să mă mut în Cleveland. Nu acum. Nu la opt zile după ce eram cât pe ce s-o fac cu iubitul meu. Nu în mijlocul anului școlar. Și niciodată.

Așa că m-am auzit întrebând:

— Pe ce număr să te sune?

INCIDENTUL

Era la începutul anului al doilea.

Încă nu știam cât pot să fie de tari cocteilurile din vin cu sucuri de fructe. Aveau gust de limonadă, dar până să-ți dai seama, erai deja pe nisip, făcând pe sirena.

Eu, cu Vi, cu Marissa, și cu Joanna, prietena lui Vi, ne îmbătașerăm pe Compo Beach. Lucy Michaels ne filmase cu iPhone-ul ei, și-i arătase maică-sii filmarea. Din nefericire, mama lui Lucy era tocmai noua noastră îndrumătoare profesională de la liceu.

După ce doamna Michaels le spusese tuturor părinților noștri — și le arătase și filmulețul — iată ce se întâmplase:

Joanna se alesese cu o dădăceală.

Marissa fusese pedepsită să stea în casă timp de o săptămână.

Mama lui Vi zisese: „Și? Doar n-au condus la întoarcerea acasă, nu?” (Nu. Venise Dean, prietenul lui Vi, să ne ia el cu mașina.)

În schimb, eu! Fusesem pedepsită să stau în casă timp de două săptămâni, plus că mă alesesem cu ora limită pentru venitul acasă, la zece... pe termen nelimitat.

Da, eu fusesem cea care se rostogolise prin nisip, declarând că sunt o sirenă. Tot eu fusesem cea care-l rugase pe Dean să tragă pe dreapta, ca să pot să vărs, numai că tata nu avea dovezi filmate și pentru chițibușurile astea.

Probabil că nu mă ajutase nici amănuntul că mă mutasem acasă la tata doar cu șase zile înainte.

El și Penny au desfășurat mai multe discuții în spatele ușilor închise și, până la urmă, s-a luat hotărârea ca eu să fiu obligată să ajung acasă în fiecare seară înainte de ora zece, chiar și în weekend, ca să nu mai intru și în alte belele. Ca și cum belelele ar fi putut să apară numai după ora zece seara.

— Nu ți-ai dat seama cât e de periculos pentru o fată să bânuie beată prin oraș? m-a întrebat tata, clătinând din cap. Credeam că ai o judecată mai zdravănă.

— Mi-am dat, am zis. Și am.

Mi-am strâns genunchii la piept și am încercat să dispar în patul meu.

Vocea lui mustea de dezamăgire.

— Nu înțeleg *de ce*. Știu că nu te comportai așa când stăteai cu maică-ta. Cel puțin, așa sper.

— Așa e, i-am răspuns, ceea ce era și adevărat. Mereu fusesem cu-minte. Sigur, mai luasem eu câteva guri de alcool și înainte, dar seara aia de pe Compo Beach fusese și prima în care mă făcusem mangă.

— Și-atunci, de ce acum?

Pentru că mi se păruse o idee amuzantă? Plajă! Cocteiluri cu vin! Sirenă! Plus că eram ofticată pe Noah (din cauza Situației cu Corinne) și voiam să-i demonstrez că pot să am o seară de distracții cretine și fără el.

— Nu știi, am răspuns. Îmi pare rău, tată.

— Penny crede că te dai în spectacol fiindcă ești supărată pe maică-ta, că s-a mutat de-aici.

Am scuturat din cap, dar fără să răspund de fapt la întrebare.

DE CE NE-A DAT ÎN GÂT LUCY MICHAELS?

Cine știe? Ea totdeauna umbla de una singură și se zgâia la oameni. Avea ochi mari și urâcioși, din care nu clipea niciodată. Puteai s-o urmărești și un sfert de oră, când eram în clasă, și tot nu-i vedeai pleoapele mișcându-se. La vremea Incidentului era în anul al doilea, la fel ca mine, numai că ea abia se mutase în Westport, iar eu locuiam acolo de când mă știam. Faptul că ne dăduse în gât în prima ei săptămână de când frecventa școala Hillsdale nu fusese deloc o strategie strălucită de a-și face prieteni.

ÎNAPOI LA CLEVELAND

Stăteam împreună cu tata în living, la capetele opuse ale canapelei din velur, când l-am auzit zicând „Suzanne”.

Muream să mă strecor mai aproape de el, ca să pot auzi ce-i spunea Vi, dar am ajuns la concluzia că ascultarea întregii convorbiri mi-ar putea declanșa un stop cardiac.

— Bună, Suzanne, sunt Jake Berman, tatăl lui April. Ce mai faci? a zis tata, cu o voce tunătoare.

Am avut un mini-atac de cord chiar și fără să-i aud răspunsul lui Vi.

— Grozav, grozav, mă bucur foarte mult să aud..., a continuat el. Da, mulțumesc. Acum, în legătură cu ideea ca April să stea la voi...

Mâinile au început să-mi tremure, ca după o supradoză de cafea. Când am constatat că nu pot să le opresc, am ajuns la concluzia că e mai bine să ies din cameră, decât să mă dau de gol. Dacă tata ar bănuși numai că stă de vorbă cu Vi, și nu cu Suzanne, se termina totul.

M-am grăbit să mă duc în bucătărie și m-am străduit să nu-i mai aud vocea.

— ... incomodat în vreun fel...

La, la, la.

— ... va avea o alocație pentru mâncare...

Suna promițător...

— ... Da, răspunderea...

Nu asculta. Mai bine plimbă-te. Da, mi-am zis mie însămi. Plimbă-te. Într-o parte și-n cealaltă a bucătăriei. Dar să nu faci prea mult zgomot. Prefă-te că ești ocupată. Foarte ocupată, cu deschisul și închisul frigiderului. Bună, frigiderule. Bună, merelor. Bună, strugurilor. Bună, mozzarella degresată. Poate c-ar trebui să mă spăl pe mâini. Să înec sunetele. Am deschis robinetul, am dat frumos apa mai tare, după care m-am săpunit și m-am spălat. Pe urmă, m-am săpunit și m-am spălat încă o dată. Nu-mi venea că cred că fac una ca asta. Că-l mint pe tata. Dar să stau acasă la Vi era alegerea corectă, nu-i așa? Dar dacă tata spunea nu? Dar dacă spunea da? Când am oprit apa, s-a făcut liniște. Am vrut să dau fuga în living, dar m-am abținut.

— Tată? am rostit, de încercare.

N-am primit răspuns. O, Doamne! Și-a dat seama. Vi s-a dat de gol. Sunt moartă. Mi-am adunat curajul, și abia apoi am intrat în living. Tasta ceva pe Blackberry-ul lui, dar s-a oprit când am intrat.

— Ei bine, prințesă — a răsuflat de parcă ar fi fost pradă unei ușoare uimiri — se pare să se poate, dacă asta vrei. Poți să stai la ele până-ți termini anul școlar. Suzanne a zis că metoda cea mai bună de a ține legătura cu ea e prin e-mail, așa că-i trimit datele mele de contact.

Așa a zis? Asta faci?

— Ea o să fie într-un spectacol cu *Chicago* în primăvara asta... s-a oferit să ne obțină bilete când o să ne-ntoarcem în oraș.

— Câtă generozitate, am bolborosit.

— Ești sigură că asta vrei să faci? m-a întrebat, ridicându-și ochii spre mine.

În clipa în care ni s-au întâlnit privirile, mi-am dat seama că de-acum eu și cu el va trebui să *ținem legătura*.

A!

Dar nu puteam să mă mut cu ei în Cleveland. Pur și simplu, nu puteam. Sigur, mă întrista faptul că pleacă tata, dar ceea ce simțeam era, în mare măsură, ușurare. Eu rămân. Așa că mi-am privit mâinile și am răspuns:

— Da.